

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 658/2024
29.05.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Гордане Којић, Александра Степановића, Биљане Синановић и Светлане Томић Јокић, чланова већа, са саветником Врховног суда Весном Зарић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела праће новца из члана 245. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Александра Митића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Нишу – Посебно одељење за сузбијање корупције СПК ПО4 бр.11/24 од 27.03.2024. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 СПК 3/2024 од 17.04.2024. године, у седници већа одржаној дана 29.05.2024. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Александра Митића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Нишу – Посебно одељење за сузбијање корупције СПК ПО4 бр.11/24 од 27.03.2024. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 СПК 3/2024 од 17.04.2024. године, у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Нишу – Посебно одељење за сузбијање корупције СПК ПО4 бр.11/24 од 27.03.2024. године прихваћен је споразум о признању кривичног дела СККО 6/24 од 07.03.2024. године закључен између ВЈТ у Ниш и окривљеног АА, који се односи на признање кривичног дела праће новца из члана 245. став 2. у вези става 1. КЗ, па је окривљени оглашен кривим због извршења кривичног дела праће новца из члана 245. став 2. у вези става 1. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од шест месеци, која ће се извршити у просторијама у којима окривљени станује, без примене мере електронског надзора и на новчану казну у одређеном износу од 50.000,00 динара. Окривљени је обавезан да плати на име имовинске користи прибављене извршењем кривичног дела износ од 1.974.069,00 динара у корист буџета Републике Србије и да плати трошкове кривичног поступка о чијој висини ће бити одлучено посебним решењем.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 СПК 3/2024 од 17.04.2024. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног и потврђена пресуда Вишег суда у Нишу – Посебно одељење за сузбијање корупције СПК ПО4 бр.11/24 од 27.03.2024. године.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА - адвокат Александар Митић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев, преиначи другостепену пресуду тако што ће усвојити жалбу браниоца окривљеног и одбити споразум о признању кривичног дела или их обе укине и предмет врати на поновно одлучивање.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у делу који се односи на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен.

Бранилац окривљеног у поднетом захтеву као разлог подношења наводи повреду закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, али из образложења захтева произилази да указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП наводећи да опис дела наведен у изреци правноснажне пресуде не садржи све елементе кривичног дела прање новца из члана 245. став 2. у вези става 1. КЗ из разлога што се у изреци пресуде не наводи о којој криминалној делатности је реч. Наиме, не може се рећи да је окривљени учинио кривично дело прање новца уколико је уносио неистините податке у фактуре и тиме стекао новац, већ мора да се зна да тај новац потиче од конкретне криминалне делатности, а без података о криминалној делатности не може бити речи о кривичном делу прање новца.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Кривично дело прање новца из члана 245. став 1. Кривичног законика врши онај ко изврши конверзију или пренос имовине, са знањем да та имовина потиче од кримилане делатности, у намери да се прикрије или лажно прикаже незаконито порекло имовине, или прикрије или лажно прикаже чињенице о имовини са знањем да та имовина потиче од криминалне делатности, или стекне, држи или користи имовину са знањем, у трентку пријема, да та имовина потиче од кримилане делатности, док је ставом два истог члана прописан тежи облик кривичног дела који постоји ако износ новца или имовине из става 1. овог члана прелази милион и петсто хиљада динара.

У изреци пресуде је наведено да је окривљени АА у месту, време и на начин, ближе описан у изреци пресуде способан да схвати значај свога дела и управља својим поступцима, свестан свога дела, да је оно забрањено и чије је извршење хтео, извршио

пренос имовине – новца у износу од 25.508.031,00 динара са знањем да та имовина потиче од криминалне делатности у намери да прикрије и лажно прикаже назаконито порекло имовине и стекао новац у износу од 1.974.069,00 динара са знањем у тренутку пријема да исти потиче од криминалне активности на тај начин што је у службене исправе – рачуне уносио неистините податке да је предузетничка радња „ББ“ ..., пружала услуге различитим привредним друштвима као и износ новца за наведене услуге, иако то није одговарало истини, јер наведеним привредним друштвима предузетничка радња није пружала било какве услуге, а затим такве службене исправе са неистинитом садржином оверавао својим потписом и печатом предузетничке радње, након чега је исте предавао власницима и одговорним лицима привредних друштава, која су иако услуге по фактурама нису пружене, вршила плаћање фактурисаног износа на рачун предузетничке радње „ББ“ ..., те је окривљени од наведених износа новца уплаћених на рачун предузетничке радње, подизао са рачуна и враћао у готовини власницима и одговорним лицима привредних друштава, док је износе од 7% или 10% од уплаћеног износа задржавао са себе.

Чињенични опис кривичног дела утврђен у изреци правноснажне пресуде садржи сва битна законска субјективна и објективна обележја кривичног дела праће новца из члана 245. став 2. у вези става 1. КЗ, за које је овај окривљени правноснажно оглашен кривим при чему у изреци пресуде није непходно да се наведе од које то криминалне делатности потиче имовина, па су супротни наводи браниоца окривљеног којима се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП од стране овога суда оцењени као неосновани.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА у осталом делу је недозвољен.

Бранилац окривљеног у образложењу поднетог захтева указује и на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, која представља законом дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости, али у образложењу наведене повреде у захтеву се не наводи на који начин је повређен кривични закон, већ се истиче да није прибављен поуздан доказ везано за висину новца који је окривљени наводно задржао за себе а од чега зависи правилна квалификација кривичног дела, на који начин се суштински оспорава утврђено чињенично стање и оцена доказа дата од стране суда, а што не представља законски разлог због којег је, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, па је Врховни суд захтев браниоца окривљеног АА у овом делу оценио недозвољеним.

Поред наведеног бранилац окривљеног наводи и да није обављено економско-финансијско вештачење, на који начин се указује и на повреду члана 395. ЗКП, а што не представља законски разлог због којег је, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, па је Врховни суд захтев браниоца окривљеног АА и у овом делу оценио недозвољеним.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена повреда закона на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, Врховни суд је, на основу члана 491. став 1. ЗКП, захтев у односу на повреду закона наведену у изреци одбио као неоснован, док је у осталом делу на

основу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП и члана 485. став 4. ЗКП захтев одбацио као недозвољен.

Записничар-саветник
Весна Зарић,с.р.

Председник већа-судија
Милена Рашић,с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић